

***Si no corro, caic* -, Xavier Rubert de Ventós**

No sé si la filosofia és un gènere literari o si la literatura és una contribució a la filosofia. Estic convençut, en canvi, que les dues disciplines conflueixen en l'aforisme: en les sentències breus, prodigis d'observació i de síntesi, és on Kafka resulta més filosòfic i Cioran més literari. No és estrany, doncs, que Xavier Rubert de Ventós (Barcelona, 1939) hagi triat per tercera vegada aquest vehicle per fer-nos arribar una selecció dels pensaments que ha anat apuntant durant les últimes dècades en centenars de llibretes.

Rubert de Ventós cita, comenta, s'interroga, però també afirma, esmena i matisa. *Si no corro, caic* inclou observacions i introspeccions, reflexions i ocurrències, frases humorístiques i sentències greus. La varietat no és només de temes, sinó de tons: "He de canviar d'estil perquè ja no tinc esma per pensar com abans-d'ahir". Les anotacions, rarament datades, van dels anys setanta fins als nostres dies. Som afortunats quan hi llegim el que encara no sabíem que pensàvem, i també el que estàvem a punt d'endevinar: "És dolent no entendre mai res, però és pitjor entendre-ho tot malament."

Rubert de Ventós cita Valéry i Kant, però també Plutarc i Ciceró. Amb el pas dels anys, el punt de vista s'acosta al del pagà: venera la naturalesa, s'interessa pel cos, es mostra indulgent davant els desitjos, aspira a la serenitat, es deixa endur per la contemplació. Cansat de si mateix, rebutja la coherència i opta per la multiplicitat. "He viscut prou anys per haver arribat a la meva edat romana".

Els millors textos són els dels seus fills, quan la brillantor de la innocència es contrasta amb la maduresa reflexiva del pare. Els pitjors són els poemes, on la precisió semàntica és substituïda pel caprici de la rima. És comprensible que una part del llibre estigui dedicada a la llengua, i més concretament a les relacions no sempre fluides que manté amb l'intel·lecte i amb la -diguem-ne- realitat.

Si no corro, caic és clarament recomanable. L'autor hi mostra una certa coqueteria intel·lectual, però hem d'afegir que hi té tot el dret. En aquests temps en què qualsevol estudiant acabat de graduar es vindica a si mateix com a "filòsof", Rubert de Ventós -autor d'una obra extensa sobre filosofia i estètica- prefereix ser tractat com a *filosofant*, a l'estil de *comerciant* o *viatjant*: "Així", diu, "la paraula al·ludeix al que fas i no al que ets."